

A megtalált zugocska

Csillagos ég alatt hallgatni a csendet, miközben a friss kenyér illatát hozza a kemencéből a szél... Egy kedves család mesés birtokán elfeledett, finom élményekre lel a vendég.

Egy birtok, melyhez foghatót eddig csak a külhoni utazásaikon láttak. Egy romokban heverő épület, melynek felújítására nyolc évet szántak életükből. Egy életérzés, melyért megérte otthagyni a fővárost, az otthont, a vállalkozást.

Megérzi mindezt a hozzáadott energiát és végtelen elkötelezettséget a vendég, aki betéved a dörgicsei Sárffy Uradalmi Vendégházba, mely talán még eredeti formájában sem volt ily szépséges, mint most, a legújabb tulajdonosok, *Giebiszer Tamás* és felesége, *Sipeki Kati* jóvoltából.

A néhai kismemesi család házához óriási földterületek tartoztak egykoron, magukba foglalva a Dörgicsei-medence több falvát. Sárffyéknál értették az élet élvezetét, híres anekdoták szóltak a véget nem érő nagy úri murikról, amikor maga a gazda is kipotyogott saját hintájából a finom helyi boroknak köszönhetően. A tévesztés éve alatt a néhai kulturális élet a falu egyetlen televíziókészülékében öltött testet, mely a birtokon létesített kultúrház kincse, a település népszerű szórakozása volt. Az uradalom 1890-es datálású épületei – melyek

vizitkártya

egy része mezőgazdasági gépállomás lett – totális romokká züllöttek.

Majd több sikertelen tulajdonlás után megérkezett két művészelkű fiatal, akik egész addigi életüket maguk mögött hagyták, mikor beleszerettek a romos uradalomba és a düledező falakban meglátták új otthonuk lehetőségét. Míg a renoválás munkálataihoz hosszú évek kellettek, nekik szinte azonnal sikerült „lelassulniuk a tájba”, két kisgyermekükkel tévé és telefon nélküli, rohanásmentes üzemmódba váltaniuk.

Rejtélyes módon átragad ez a hangulat az ide érkező vendégekre, akik Kati saját welcome-süteményét megkóstolva nem keresik tovább a térerőt és a házi bodzaszőrp jóvoltából elfelejtik valamennyi pinkódjukat. Mailbox helyett már csak a délutáni szunyóka érdekli őket a meggyfák árnyékában, esetleg egy kis csatangolás a vidéken, fel a Gernye-hegyi 13. századi erődtemplom- és kolostorromokhoz, meg vissza a 900 éves falun át, erdőn-mezőn keresztül, no meg az esti lokálpatrióta házi mulatság, amit Katákék szerveznek rend-

szeresen a környékbeli barátainak, ismerőseiknek, felélesztvén az egykori Sárffy ház társadalmi-kulturális hagyományait.

– Budapesten sem éltünk ilyen gazdag társasági életet, mint e falu végi házban – meséli Tamás, aki már órák óta keleszti a kemencébe szánt vekniket, míg a kecskesajtot a szomszédok hozzák saját sajtelőljükből, s természetesen a borok is helybéli termelésűek. Csak a zenészek jönnek messzebből, akik késő éjszakáig húzzák a talpalávalót a vendégeknek a boltíves nyitott csűr kandallója előtt.

Ugyanez a különleges épületrész a másnapi ebéd színtere. Az egykori téesz befalazott lakatosműhelye most a kertre nyíló gyönyörű közösségi tér, melynek kandelójában a budai Vár kövei is fellelhetők Tamás jóvoltából. A háziak által gyűjtött és felújított rusztikus parasztbútorokra agyagedényekben érkeznek a háziasszony sültötte ételek, s a virágcsokrot kislányuk, *Anni Vera* hozza a ház mögötti rétről.

Majd a délutánra vetülő hosszú árnyékok ihletet adnak a vendégeknek, s Katalin vezetésével festővászonra kívánczik a

táj. Mióta Dörgicsére költöztek, mindketőtükben buzog a művészi véna, falaikat saját festményeik borítják, s még Kata saját tervezésű táskáira és pólóira is szebb minták születnek. Még a rendszerváltás előtt kezdtek egyedi ruházattal, kézműves tárgyakkal és ékszerekkel foglalkozni. Maguk szabták, varrták, díszítették a tucatárutól merőben különböző, természetes anyagú termékeiket, s a *Manu-Art* márka pillanatok alatt a fiatalok nagy kedvencévé vált Miskolctól Budapestig. Legújabbán egyedi babzsák bútorokkal is bővült kínálatuk,

ugyanakkor a húsz éve megjelent első pólóikat már a sokadik generáció hordja. A művészetpártolás, a közösségteremtés vezérelte őket e birtok újjáépítésénél is, s legmerészebb álmaikat követve megtalálták különlegesen szép lakhelyüket. Nyaranta a környék képzőművészei hagyják itt ecsetük nyomát egy-egy alkotói hétvége után, de az egész évben betérő városi vendégek is békés vidéki menedékre lelnek.

Mert „minden zugocska, amelyet szeretünk, egy világ a számunkra...”. (*Oscar Wilde*)